

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΟΖΕ. 38 χρόνων.

ΜΑΡΘΑ. 34 χρόνων, γυναίκα του Ροζέ.

(Σ' ένα δωμάτιο με πολύ γούστο στολισμένο. Ο Ροζέ και η Μάρθα, καθισμένοι ό ένας κοντά στον άλλον, συνομιλούν).

ΜΑΡΘΑ.—Έτσι λοιπόν, μ' έχεις συγχωρέσει με όλην σου την καρδιά. Ροζέ;

ΡΟΖΕ.—Ναι, σε συχώρεσα με την καρδιά μου, Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ. (φιλώντας τα χέρια του).—Ευχαριστώ, Ροζέ. Η αγάπη σου μ' έσωσε και μ' εξάγγισε συγχρόνως.

ΡΟΖΕ.—Και μ' αγαπάς τώρα πάλι, Μάρθα;

ΜΑΡΘΑ. (με κάποια δειλία).—Σ' αγαπώ... (Χαμηλώνοντας τα μάτια).—Ω, να ήξερες πόσο ύπερφερα, Ροζέ. Δεν ήμουν καθόλου εύτυχημένη όσον αφορά μερικά σου. Έκείνος ό άνθρωπος, για τον όποιον σ' εγκατέλειψα, ήταν άπιστος, σκληρός, επιπόλαιος... Ήταν τριφερός μαζί μου μόνο όσοτου να με καταφέρει να τον άκολουθήσω. Έπειτα φάνηκε πόσο έλεινό χαρακτήρα είχε!... Ά, τιωρηθήκα άρεχτά!...

ΡΟΖΕ.—Έχεις να τα αυτά τώρα.

ΜΑΡΘΑ.—Ναι, πρέπει να τα ξεχάσω, αφού εσύ με συχώρεσες. Αφού με δέχτηκες πάλι στο σπίτι σου, Σέρεις, Ροζέ. άν δεν με συγχωρούσες, θα πήγαινα να πέσω στο ποτάμι... Δεν ήταν παιά δυνατό να μείνω μ' αυτόν.

ΡΟΖΕ. (φιλώντας την τριφερά).—Έχεις τα δια... Και ποτέ παιά άς μή μιλήσουμε για αυτά, ποτέ παιά άς μιν αναφέρουμε έκείνον. Άρεχτά ύπερφερα κι' εγώ!...

ΜΑΡΘΑ.—Ήταν τριφερό για μένα να σε νοιάθω μαζί μ' έναν άλλον... Μά κάτι μου έλεγε πώς θα γινόταν πάλι σ' έμένα. Και να πού γύρισε. Σ' αγαπούσα τόσο πολύ πάντα, όποτε δεν υπήρχεσ παρ' να σε συχωρέσω. Μά!... Άς τα ξεχάσουμε όλα παιά!... Έτσι σάν ένα κακό όνειρο...

ΜΑΡΘΑ.—Ναι!... Σάν ένα κακό όνειρο... Κι' εγώ θα προσπαθήσω να εξλιεσθώ όσο μπορώ άπέναντί σου. Θα είμαι μιά πιστή άφοσυκαμένη σου σκλάβιά. Άν θέλεις εσύ, δεν θα βγαίνω καθόλου από τό σπίτι και θα σε περιμένω να επιστρέφεις τό βράδυ, έτσι όπως ένα σκυλά περιμένει τον αφέντη του. Δεν θα κιντάξω ποτέ άλλον άντρα στα μάτια... Δεν θα μιλήσω ποτέ με άλλον...

ΡΟΖΕ. (με συγκίνηση).—Μάρθα, Μού βασιμαμώνεις την φτωχή πληγωμένη μου καρδιά με τό λόγια σου αυτά. Σ' αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Και σε πιστεύω!...

(Μετά τρεις μήνες. Στο ίδιο δωμάτιο. Η Μάρθα άκουμπάει θλιμμένη και σκεφτική έπάνω στο τζάκι. Σ' ένα τραπέζι ύπάρχουν δυο φλιτζάνια τσαγιού κι' ένα βάζο με άνθη. Έρχεται ο Ροζέ).

ΡΟΖΕ. (κνετάζοντας με ύπαιψία τα δυο φλιτζάνια).—Γιατί δυο φλιτζάνια;

ΜΑΡΘΑ.—Μά τό ένα εινε για σένα...

ΡΟΖΕ.—Μου έτοιμασες τό τσάι μου από τώρα; Έχεις ότι έρχομαι πάντα άγώτερα.

ΜΑΡΘΑ.—Εινε μερικάς μέρες τώρα που έρχεσαι άξαρνα, χωρίς να σε περιμένω...

ΡΟΖΕ.—Ναι!... Κι' αυτά τα λουλούδια που τα βρήρες;

ΜΑΡΘΑ.—Τ' άγόρασα.

ΡΟΖΕ.—Βγήρες έξω;

ΜΑΡΘΑ.—Όχι... Πέρασε κάποιος άνοσοκόλης από τό δωμάιο μας.

ΡΟΖΕ.—Και πώς πόν είδες τον άνοσοκόλη; Ήσουν στο παράθυρο την ώρα που πέραςε;

ΜΑΡΘΑ.—Τόν άκουσα που φώναζε: «Όρμία λουλούδια!...».

ΡΟΖΕ.—Παράξενο...

ΜΑΡΘΑ.—Τί εινε παράξενο;...

ΡΟΖΕ.—Τίποτε.

ΜΑΡΘΑ.—Άλεγε μου τί θέλεις να πής.

ΡΟΖΕ. (κνετάζοντας κάποια γράμματα σ' ένα δίσκο).—Ήρθε ό ταχυδρομός σήμερα;

ΜΑΡΘΑ.—Ναι!... Κι' έφερε αυτά τα γράμματα για σένα.

ΡΟΖΕ.—Για σένα δεν έφερε κανένα γράμμα;

ΜΑΡΘΑ.—Κανένα.

ΡΟΖΕ. (κνετάζοντας ένα βραχιόλι στο χέρι της Μάρθας).—Πού τό βρήρες από τό βραχιόλι;

ΜΑΡΘΑ.—Τό ξεχάσες; Εινε τό βραχιόλι που μου είχε χαρίσει ή μητέρα μου στα γενέθλιά μου.

ΡΟΖΕ.—Πότε;

ΜΑΡΘΑ.—Πριν από τρία χρόνια...

ΡΟΖΕ.—Δεν τό θυμάμαι καλά!... Μά γιατί δεν τό φορούσες τόσον καιρό;

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. CAPUS

ΜΑΡΘΑ.—Τό έχω κρυμμένο στο συρτάκι της τουαλέτας μου. Σήμερα τό βρήκα και τό φόρεσα πάλι.

ΡΟΖΕ.—Περιεργό... Μου φαίνεται πώς τό βραχιόλι που σου χάρισε ή μητέρα σου είχε πρόοινη πέτρα κι' όχι κόκκινη!...

ΜΑΡΘΑ.—Δέν θυμάσαι καλά. Είχε κόκκινη πέτρα λάντα.

ΡΟΖΕ.—Ή κόκκινη πέτρα συμβολίζει την άγάπη.

ΜΑΡΘΑ.—Και τί σημασία έχει

αυτό;

ΡΟΖΕ.—Μάρθα!... Δέν μπορώ να κρατηθώ περισσότερο. Θα πού πω τί ύποπτεύομαι!...

ΜΑΡΘΑ.—Έξω, έξω... Νομίζεις ότι τό βραχιόλι αυτό εινε δωρο του... άλλου. Έ, λοιπόν σου όραζόμολαι ότι ποτέ δεν θέλησα να δεχτώ κανένα δωρο του.

ΡΟΖΕ.—Μάρθα! Συχώρεσε με!... Άλλ' ύποφέρω πολύ. Δέν μπορώ να είμαι ήσυχος παιά για σένα. Δισσως βλέπω μπροστά μου τον άλλον. Πού όλιγου, όταν ήρθα άξαρνα και είδα τα δυο φλιτζάνια του τσαγιού, νόμισα ότι περιμένεις έκείνον. Τα λουλούδια αυτό, νόμισα πώς σου τα έστειλε έκείνος. Φαντάστηκα ότι είχες κανένα γράμμα άπ' έκείνον. Και ξερείς γιατί έρχομαι άξαρνα, χωρίς να με περιμένης;

ΜΑΡΘΑ.—Έρχεσαι για να με βοηθές με τον... άλλον.

ΡΟΖΕ.—Ναι!... Είμαι πολύ δυστυχής. Λιπήσου με!

ΜΑΡΘΑ.—Λιπήσου μου! εσύ έμένα. Ύποφέρω πολύ με την ζήλεια σου. Πιστεφέ με!... Δέν αγαπώ παιά παρ' μόνο όσένα!...

ΡΟΖΕ.—Δέν μπορώ, δέν μπορώ να σε πιστεύω παιά.

ΜΑΡΘΑ.—Θεές μου!... Αυτή εινε ή φοβερότερη τιμωρία που μπορούσα να περιμένω. Πιστεφέ με Ροζέ!... Σου όραζόμολαι!...

ΡΟΖΕ.—Τους ίδιους όρκους που έκανεσ ως τη στιγμή που έφυγες με τον άλλον.

ΜΑΡΘΑ.—Μά δέν μου έχεις πη να ξεγιάσουμε τα περασμένα; Δέν μου έχεις πη να μη αναφέρουμε ποτέ παιά τον άλλον;

ΡΟΖΕ.—Όχι!... εινε πάντα ανάμεισά μας, κι' όταν δέν τον αναφέρουμε!...

ΜΑΡΘΑ.—Ροζέ!... Δέν αγαπώ παρ' όσένα!

ΡΟΖΕ.—Τά ίδια λόγια θα έλεγες, λίγο καιρό πριν, και στον άλλον!...

ΜΑΡΘΑ. (ηγαινει κοντά του, τον άγκαλιάζει και θέλει να τον φιλήση).—Ροζέ μου!...

ΡΟΖΕ. (σπρώχνοντάς την).—Όχι, όχι!... Μη με φιλείς μ' αυτά τα χείλη που φιλούσες τον άλλον!... Μη μ' άγκαλιάζεις μ' αυτά τα χέρια που άγκαλιάζεις τον άλλον. Τα μού τα χείλη σου, τα μού τα χέρια σου!... Σε μούσ όλόκληρη! Φύγε!...

ΜΑΡΘΑ. (κλαίγοντας).—Κι' όμως. Όταν ήρθα πάλι εδώ, μου είπες πώς με συχώρεσες.

ΡΟΖΕ.—Νόμισα πώς θα μπορούσα να ξεχάσω ότι αγάτησες έναν άλλον, ότι μ' έγκατέλειπες για έναν... Μά βλέπω τώρα πώς εινε αδύνατον να ξεχάσω. Και μου φαίνεται πώς κι' εσύ δέν μπορείς να τό ξεχάσες. Δέν εινε

έτσι;

ΜΑΡΘΑ.—Γιατί μου τό ύπενημμάζεις; Γιατί;

ΡΟΖΕ.—Μου φαίνεται, όταν σε κρατώ στην άγκαλιά μου, πώς ή σκέψις σου φερονγίζει σ' έκείνον.

ΜΑΡΘΑ.—Όχι, Ροζέ!... Τό μόνο που αισθάνομαι εινε μιά ντροπή άκόμα και μιά τύψη άπέναντί σου!... Δέν μπορώ να είμαι δική σου με την πρώτη χαρά!...

ΡΟΖΕ.—Βλέπεις λοιπόν ότι μής χωρίζεις πάντα ό άλλος; Εινε ένα άμειλιτο φάντασμα που στέκεται ανάμεισά μου και μής χωρίζεις και όταν άκόμα τα χείλη μας σμίγουν σ' ένα φίλημα. Εινε φοβερό!... Δέν μπορούμε να τό διώξουμε από τό φάντασμα!...

ΜΑΡΘΑ.—Θά τό διώξουμε!

ΡΟΖΕ.—Άλλοίμονο!... Όλοένα γίνεται και πού ένοχλητικό!... Έξ αιτίας του, δέν μπορούμε παιά να είμαστε εύτυχημένοι!... Πάει!... Τελείωσε!... Ένας άλλος πέραςε ανάμεισά μας! Δέν μπορούμε παιά ν' άνήκοιμε τέλεια, όταν πρώτα, ό ένας στον άλλον.

ΜΑΡΘΑ.—Και τί πρέπει να γίνη;

ΡΟΖΕ.—Νά χωρίσουμε!...

ΜΑΡΘΑ.—Όχι, Ροζέ!... Όχι!...

ΡΟΖΕ.—Μά για σέβηρου!... Δέν εινε δυνατόν να ζήσουμε παιά μαζί. Θα εινε διαρκώς μπροστά μας ό άλλος. Θα σε ύποπτεύομαι πάντα, δέν θα μπορώ παιά να σε πιστεύω, θα εινε και για τούς δυο μας ή ζωή ένα μαρτύριο!...

ΜΑΡΘΑ.—Έχεις δίπλο, Ροζέ!... Όχι! αυτή εινε ή φοβερότερη τιμωρία της γυναίκας που άπάτησε τον άντρα της! Δέν εινε δυνατόν

Η Μάρθα άκουμπησε θλιμμένη και σκεφτική έπάνω στο τζάκι!...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΞ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό).

Ι κινηματογραφικοί κύκλοι θρηνούν τον θάνατο του Φάττυ, του περιφημού κωμικού ήθλοισυ που διακρινόταν για τὸ ἐξαιρετικὸ του πάχος. Ὁ Φάττυ, ὡς γνωστὸν, εἶχε κατηγορηθῆ πρό τεσσάρων ἐτῶν, γιὰ τὸν φόνο μιᾶς νέας καὶ, μολοντί δὲν ἀπεδείχθη ἡ ἐνοχή του, ἡ κατηγορία αὐτὴ κατέστρεψε τὴν καλλιτεχνική του καριέρα. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ἐπιτέλους, εἶχε ἀποφυλακισθῆ καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐγγραφῆ μιά νέα ταινία, ἀλλὰ ὁ αἰφνίδιος θάνατος του ἔδωσε ὀριστικὸ τέλος στὴν σταδιοδρομία του.

***

—Ἡ Ζαννὲτ Μάκ-Ντόναλντ εἶχε δηλώσει ὅτι τὸ τελευταίον τῆς ταξίδει στὴν Εὐρώπη θὰ τὸ ἔκανε δλομόναχη, καὶ ὅμως στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ πῶν ἰαυτὴ μιᾶς τῆς μεγαλειότερη ἀκολοιθία κ' ἀπὸ μιᾶ βασιλίσσα. Τὴν συνόδευαν ὁ μνηστῆρ τῆς Ρώμης, ἡ μητέρα τῆς, ὁ γραμματεὺς τῆς, ὁ σωφῆρ τῆς καὶ ἡ ἰδιαίτερα καμαριέρα τῆς. Ἐπίσης εἶχε πάρει μιᾶς τῆς καὶ τὸ πειθῶρο τοσιανόσκυλὸ τῆς καὶ τὸ αὐτοκίνητό τῆς. Ἡ ὄραία Ζαννὲτ θὰ μείνῃ στὴν Εὐρώπη τρεῖς μῆνες καὶ θὰ δόσῃ συναυλίες σὲ διάφορες εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες.

***

—Καὶ μιᾶ συμβουλή γιὰ τὶς κοσμοπολίτισσες: Ἡ Ζαννὲτ Μάκ-Ντόναλντ, ἡ ὁποία εἶνε κοσμοπολίτισσα ἐκ γενετῆς—καὶ ὄχι ἐκ κατὰσκευῆς, ὅπως τόσες ἄλλες ἀπὸ τὶς συναδέλφους τῆς— ἐδήλωσε ὅτι ποτὲ δὲν ἀκολοιθεῖ τὴν μοντέρνα συνήθεια τοῦ ψιματισμοῦ στὸν ἥλιο ἢ τοῦ πόλθουρου θαλασσίου λουτροῦ. «Ἡ κοσμοπολίτισσες—δηλώσε:— ἔχουν ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη ἐπιδερμίδα κ' ὄση ὅρα κ' ἀν ἐκτεθῶν στὸν ἥλιο ὁ δὲν θὰ πετύχουν ποτὲ νὰ μαυρισθῶν, ἀλλὰ μόνον θὰ πάθουν ἐγκαυματα καὶ θὰ γεμισθῶν φακίδες. Ἡ ἰδία ἡ Ζαννὲτ, καὶ ὁ ἄν κομιμάτᾳ ἀκόμα, φορεῖ ἕνα πελώριον ψάθινο καπέλλο ποῦ τῆς σκεπάσει τὸ πρόσωπο καὶ τῆς σιαρίζει τὸν λαμπὸ καὶ τοὺς ὀμοιους.

***

—Ἡ Μάρλεν Ντήτροκ, πηγαίνοντας στὴ Γερμανία, τὴν πατρίδα τῆς, γιὰ νὰ μείνῃ λίγες βδομάδες στὴν ἐπατρίδιαν γῆν, ἔπῆρασε ἀπὸ τὸ Παρίσι καί... κώλλησε! Ἡ μεγάλη πρωτεύουσα ἔσκει τέτοια γοητεία στὴν ξανθὴ Γερμανίδα, ὥστε τῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀπορασίωσῃ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Ἡ ὄραία Μάρλεν ἔκανε καὶ τὴν ἐπάσχημ ἡμεροσίου ἐμφανίσῃ στὸ γέμιμα ποῦ ἔδωσε ἡ ζωρία Κιὰττε, σίζυγος τοῦ διευθυντοῦ τῆς γαλλικῆς ἀστρουνομίας, ὑπερὸ τῶν ἀστροράτων ἀστρικιλάκων τῆς Γαλλίας. Στὸ γέμιμα αὐτὸ εἶνε συγκεντρωθῆ ὅλη ἡ ἀφράφωρμα τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Παρισιοῦ καὶ ὅταν παρουσιάστῃ ἡ μεγάλη Γερμανὶς ἡθοποιὸς, ὄλοι οἱ Γάλλοι καὶ ἡ Γαλλίδες σηαῖσαν ἀπὸ τὶς θέσεις τους κ' ἄρχισαν νὰ τὴν χειροκροτοῦν ἢ ἔξυλλο ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ Μάρλεν ἐδήλωσε ὅτι συγκινήθηκε ὑπερβολικὰ ἀν' αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις.

Καὶ μιᾶ λεπτομέρεια σημαντικῆ: Στὸ γέμιμα αὐτὸ, ἡ Μάρλεν Ντήτροκ δὲν φοροῦσε τὴν καθιερωμένη τῆς ἀνδρική ἐνδυμασία, ἀλλὰ καὶ

- πειὰ νὰ ξαναγίνῃ ἀγγή! Καλά, θὰ φύγω...
- ΡΟΖΕ.—Θὰ σοῦ δώσω ἀρκετὰ χρέματα...
- ΜΑΡΘΑ, (μὲ ἀγαπᾶσαι).—Χρέματα; Ποτέ!... Χαίρε, Ροζέ... Θέλεις νὰ μὲ φιλήσῃς γιὰ τὸ τελευταίον φροῦ;
- ΡΟΖΕ, (κουτάζοντας τὴν στὰ μάτια).—Εἶνε φοβερό... Βλέπω πάντα στὰ μάτια σου τὴν εικόνα τοῦ ἄλλου.
- ΜΑΡΘΑ.—Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ πιστέψῃς πειὰ. Καὶ ὅμως... Σοῦ τὸ λέω πάλι... Σ' ἀγαπᾶω... Μὰ νοιώθω πολὺ ταπεινωμένο μπροστὰ σου τὸν ἑαυτό μου. Ἐχεις ὀνειρό!... Πράξει νὰ φύγω... Νὰ φύγω...
- ΡΟΖΕ.—Καὶ ποῦ θὰ πᾶς;
- ΜΑΡΘΑ.—Τὶ σὲ νοιάζει; Τὶ σὲ νοιάζει ποῦ θὰ πάω;
- ΡΟΖΕ, (ἀνησυχᾷ).—Μήπως...;
- ΜΑΡΘΑ.—Ὄχι, ὄχι μὴ φοβάσαι... Δὲν θὰ σκοτωθῶ... Θὰ ζήσω... Δὲν μπορὸ νὰ διαλέξω μεγαλειότερη τιμωρία ἀπὸ τὴ ζοι... (Φεύγει, πνίγοντας ἕνα λυγμό).
- ΡΟΖΕ, (ερέχοντας πίσω τῆς).—Μάρθα... Μάρθα... Ἐλα... Μὴ φεύγεις... Καλύτερα νὰ ὑποφέρω μαζί!...

Ὁ ἀποθανὸν περιφημὸς κωμικός Φάττυ

θαυμασία γ υ ν α κ ε ῖ α τουαλέττα ἀπὸ μαῦρο σατέν σιρὲ καὶ μιᾶ κὰπ ἀπὸ λαμὲ ἀσημένια ποῦ ἀνεδεικνυε τὴν ξανθὴ ὀμορφιά τῆς.

***

—Ὁ μορφαὶὸς ἀριθμὸς τοῦ ἀτιχτοῦ Φάττυ, τοῦ κωμικοῦ ποῦ πέθανε πρὸ ὀλίγου, ἦταν τὸ δεκαεξ. Ἐγεννήθηκε στὶς 16 Μαρτίου 1886 καὶ ἐξῆργε 16 «κάουντς» (πρῶτον ἑσάμας ὀνάδες). Ἀνέβηκε στὴ σκηνὴ σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν καὶ παντρεύτηκε μὲ τὴν πρώτη του γυναῖκα στὶς 16 τοῦ μηνός. Ὅταν ἀποφάσισε νὰ πρωτοπαίξῃ στὸν κινηματογράφο, ἀρχισε τὶς σχετικὰ διαπραγματεύσεις στὶς 16 Δεκεμβρίου, ἦθε σὲ συμφωνία στὶς 16 Ἰανουαρίου καὶ ὑπέγραψε τὸ συμβολαίὸ του στὶς 16 Φεβρουαρίου. Τέλος, φυλακίστηκε στὶς 16 Ἀπριλίου καὶ ἀποφυλακίστηκε στὶς 16 τοῦ περασμένου Ἰανουαρίου. Καὶ γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴ δόξαμὸ του ὁ μορφαὶὸς τοῦ ἀριθμὸς ὡς τὸ τέλος—ὁ θάνατός του συνέβη στὶς 16 τοῦ περασμένου Ἰουλίου.

***

—Τὸ Χόλλυγουντ ὀλόκληρο γελᾷ μὲ τὸ πάθημα ἐνὸς νεαροῦ κινηματογραφικοῦ ρεπόρτερ. Εἶνε γνωστὸ ὅτι ἡ ξανθὴ Ἄνν Χάρντιγκ, μετὰ τὸ διαζυγίὸ τῆς μὲ τὸν Χάρου Μάινινστερ, ἡ μόνη τῆς, ἀποτραβημένη στὴν ἐπιανί τῆς, μαζί μὲ τὴν κοροῖλα τῆς, καὶ δὲν ἐμφανίζεται σὲ καμιά κοσμικὴ συγκέντρωσι, οὔτε δίνει ἀφορμὴ σὲ κουτσομπολιὰ, ὅπως ἄλλες διασημνῆς συναδέλφοι τῆς.

Ἐνας νεαρὸς ρεπόρτερ, λοιπὸν, νουϊόμενος ἀπὸ ὑπερβολικὸ ἔξηλο γιὰ νὰ προσημεύσῃ ὡλὴ στὴν ἐφημερίδα του, κατεστράτευσε τὸ σπίτι τῆς Ἄνν Χάρντιγκ καὶ μιᾶ νύχτα τὴν εἶδε στὸν κῆπο τῆς νὰ συνδιαλέγεται φιλικῶς αἰ μι ἕνα νεαρὸ κῆρο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ἐφημερίδα ἀνήγγειλε μὲ μεγάλα γράμματα ὅτι ἡ Ἄνν Χάρντιγκ ἔχει ἕνα ρομαντικὸ αἰσθημα καὶ ὅτι ὁ ἐκλεπτός τῆς πηγαίνει καὶ τὴν βλέπει κρυφὰ στὸν κῆπο τῆς, ὅπως ὁ Ρωμαῖὸς τὴν Ἰουλιέττα.

Ἐρεξε δὲ τὴ ἀπεδείχῃ στὸ τέλος; Ὅτι ὁ νεαρὸς καὶ μυστηριώδης ἰσπότης δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν κιατρο-ντότελ, τὸν ἀξιόνομῶ, νὰ πῶμε, τῆς Ἄνν Χάρντιγκ, κ' ὅτι τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποῦ τοὺς πάτρε ὁ ρεπόρτερ στὸν κῆπο, αὐνενοοῖσάντο γιὰ τὸ φαγτο ποῦ θὰ ἐτοιμαζόταν τὴν ἐπομένη. Φαντάζεσθε τὸ ρεζιλιὰ τοῦ ρεπόρτερ!

***

Ἄν νομίζετε ὅτι οἱ ἀστέρες μποροῦν ἐυκολότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους θνητοὺς νὰ πᾶνε σ' ἕνα κινηματογράφο καὶ νὰ ἰδοῦν τὶς ταινίες στὶς ὀποιες πρωταγωνιστοῦνε οἱ ἴδιοι, κάνετε λάθος. Ὁ Τζάιμν Κάνιελ, εὐροσκόμοσος στὴ Νέα Ἰόρκη, θέλησε νὰ παρκοιλοῖσῃ ἀνεόργιστο τὴν πρεμιέρα μιᾶς ταινίας τὸν σ' ἕνα λαϊκὸ κινηματογράφο. Ὁ ανωστισιῶς ὅμως ἦτο τόσοσ, ὥστε ὁ δυστυχὴς ἡθοποιὸς ὑπογεώθηρε νὰ παρμῆνῃ μιᾶ ὄρα καὶ σαράντα λεπτά, ὥσπταν νὰ μπορεῖσῃ νὰ πῶν ἑπισημῶ καὶ νὰ μετῇ μέσα.

«Νὰ φάω τέτοιο σπρωξίδι γιὰ νὰ πάω νὰ ἰδῶ πὸν ἑαυτό μου, τὴ στιγμή ποῦ μπροστὰ νὰ τὸν δῶ ὅποια ὄρα θέλω στὸν καθρέφτη, μὲ τὴν ἀλήθεια δὲν ἄξιζε τὸν κόπο!», ἔλεγε ἀργότερα γελώντας στοὺς φίλους τουσ.

***

—Τὸ γεγονὸς τῆς ἡμέρας στὸ Χόλλυγουντ ἦταν ὁ γάμος τοῦ Μιτάρνετ Γκλάιζερ καὶ τῆς Σάρρον Λόν. Οἱ μελλοντικοὶ νοικᾶσαν ἕνα μεγάλο αεροπλάνο ἀπὸ τὸ Λὸς Ἀντζελες, πῆσαν μαζί τους τὴν Ντολορὲς ντέλ Ριο, τὸν Γκέντρυ Γκῆμπτον καὶ τὴν γυναῖκα του, τὸν Μάρσαλ Νάλεν, τὸν Τζῶν Τζιλκιντ καὶ μερικὸς ἄλλους ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου καὶ πῆσαν στὴν πόλι Ριομπα, τῆς Ἀριζόνας, τὴν πόλι Μάκα τὸν γάμου, κ' ἔκει ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τους. Τὸ γαμήλιον πρόγευμα δόθηκε σ' ἕνα ἔξοχικὸ προάστειο τῆς Ριόμπα καὶ κατᾶν οἱ νεόνυμφοι κ' οἱ καλεσμένοι τους γύρισαν πίσω—πάλι ἐπὶ περὶφῶρον ἀνέμου— στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου ἡ Ντολορὲς ντέλ Ριο εἶχε διοργανώσει μιᾶ μεγαλοεπιτεστάτη δεξίωση.

***

—Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ Τζῶν Κράουφορντ ὅταν ἐγχιρῆσε μιᾶ σκη-νὴ θέλει νὰ τῆς παίξουν διάφορα κομμάτια τῆς προτιμησῆς τῆς στὸ φρονόγραφο, ἀναλόγως μὲ τὴν ἐπίδοσάμὸ ποῦ θέλει νὰ ἐξασκήσῃ ἐπίπου τῆς ἡ μουσικῆ. Ἐτσι, ὅταν θέλει νὰ συγκινήθῃ καὶ νὰ κλάψῃ, τῆς παίξουν κομμάτια ἀπὸ τὴν «Τόσκα» ἢ τὴν «Μποῖμα» ἢ τὴν «Σερβαντάς» τοῦ Σοίκερτ. Σὲ δραματικὲς σκηνὲς τῆς παίξουν διάφορα κομμάτια ροκιστικῆς μουσικῆς, τὰ «Τραγοῦδια χωρὶς λόγια» τοῦ Μέντελσον καὶ τὸν «Βασίλειά τῶν Ὁρέων» τοῦ Βερνίερ. Ὅταν ἀναπαύεται στὰ μεταῦ τῶν σκηνῶν διαλείμματια, τῆς παίξουν διάφορα διασκευαστικὰ κομμάτια καὶ τὰ τελευταία τραγοῦ-δάκια ποῦ ἔχουν βγῆ. Τέλος, ἡ συλλογὴ τῶν φονογραφικῶν πλακάων τῆς περιλαμβάνει διακόσιοις δίσκουσ γιὰ χορῶ, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς δηλώ-νει ἡ Τζῶν Κράουφορντ ποῦν θέλει νὰ τῆς παίξουν ὁσᾶκις πρόκειται σὲ καμιά σκηνὴ νὰ χορῆψῃ.